

διασκεδάσεως, διέτρεξαν τὴν Ὀβερλαν-
διάν, τὴν Σουηδίαν, τὴν Νορβηγίαν καὶ
τέλος, ἐπιστρέψαντες, ἀπεράσισαν νὰ ἐπι-
σκερθῶσι τὸ περιώνυμον *Παρωμένον* Ὀ-
ρος.

Διερχόμενοι ἐπὶ ἡμιόνων πλησίον τῶν
ὄχθων τοῦ Ἄρνου καὶ μόλις ἤγγιζον τοὺς
πόποδας τοῦ ὄρους, εἶδον αἰφνης ἐνώπιόν
τῶν ἀνθρώπων τινὰ με μακρὰν λευκὴν γε-
νεῖαδα, ὅστις προσεφέρθη νὰ χρησιμεύσῃ
αὐτοῖς ὡς ὁδηγός, καὶ ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κα-
τέβησαν τῶν ἡμιόνων, ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνὰ
μίαν ραβδὸν ἐκ κέρατος αἰγᾶγου.

Ἐνῷ δὲ ἀνήρχοντο τὰς ἀποτόμους καὶ
σκολιὰς τοῦ ὄρους ἀτραπούς, εἶδον μακρὰν
αὐτῶν, ἀναμέσον τῶν κρημνῶν καὶ τῶν
ἀδύσων, ὁμάδα τινὰ Γερμανῶν σπουδα-
στῶν, ἁδόντων τὸ ἄσμα τοῦ Ὀβερόντου.

Αἰφνης ὁ σύζυγος τῆς Βιλελμίνης, ὀλι-
σθήσας ἐπὶ τῆς χιόνος, ἐκβάλλει κραυγὴν
τρομεράν. Εὐτυχῶς, πρὶν ἢ καταπέσῃ πρὸ
τοῦ χαίνοντος βαράθρου, ἐπρόφθασε ν' ἄρ-
πάσῃ διὰ τῶν χειρῶν του ξηρὰς τινὰς ρί-
ζας ἀγρίων φυτῶν, αἵτινες βεβαίως θὰ ὑ-
πεχώρουν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του,
ἂν ὁ ὁδηγὸς δὲν ἐπρόφθαιεν ἐγκαίρως εἰς
βοήθειάν του.

— Ἐσώθην! ἐσώθην! ἀνέκραξεν ὁ σύζυ-
γος τῆς Βιλελμίνης, ἐγειρόμενος καὶ ἐνα-
ποθέτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁδηγοῦ τὸν
ὀδοιπορικὸν σάκκον ἐν ἐκράτει.

Μετὰ τοῦτο ἐξηκολούησαν τὴν πορείαν
τῶν καὶ ἔφθασαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐ-
κάθησαν οἱ σπουδασταὶ καὶ ἦδον ἀμερί-
μνως.

Αἰφνης ἡ Βιλελμίνη ἵσταται ἔντρομος
ἐνώπιον χαίνοντος κρημνοῦ, ὅπως μικρὸν
τι καὶ ἄθων πτηνὸν ἐνώπιον ἀρπακτικοῦ
ὀρνέου. Ἐν ἁκαρεῖ τὸ βλέμμα τῆς παρε-
τήρησε τὴν ἄβυσσον καὶ διὰ τοῦ δεξιοῦ
ποδὸς τῆς ἀνεχαίτισε τὴν πτώσιν. Πά-
ραυτα ὁ σύζυγός τῆς ἔτρεξε πρὸς αὐτήν,
ἀλλὰ, πρὶν ἢ προφθάσῃ, οἱ στιβαροὶ βρα-
χιόνες τοῦ ὁδηγοῦ τῶν εἶχον σώσει αὐτήν
ἀπὸ βεβαίου κινδύνου.

Μετὰ μακρὰν λιποθυμίαν, ἡ Βιλελμίνη
ἀνέλαθεν ἀλλὰ μόλις συνῆλθεν εἰς ἑαυ-
τήν, ἠγέρθη καὶ παρεκάλεσε μετὰ δα-
κρύων τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς
τὴν πεδιάδα, τοσοῦτον φόβον ἐνεποίησεν
αὐτῇ ἡ ἀπόκρημος τοῦ ὄρους ἐκείνου ἀ-
νάσσει.

Ὁ σύζυγός τῆς συγκατένευσε νὰ κα-
τέλθωσιν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ ὁδηγός; Εἰς
μάτην ζητοῦσιν αὐτόν. Μετὰ τὰς γεν-
ναίας καὶ ἀλλεπαλλήλους πράξεις του ἀ-
νελήφθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ σύζυ-
γος τῆς Βιλελμίνης, πῶς ἐχάθη, ἀφοῦ ἔχει
εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ὀδοιπορικὸν μου
σάκκον.

Καὶ ἔτρεχε τῆδε κάκεισε ζητῶν τὸν ὁ-
δηγόν· ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία μου! θὰ ἔπαιον εἰς τὸν
κρημνὸν, ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ ἀνθρώπου τού-
του ὑπῆρχεν ἐν τῷ σάκκῳ ἐκείνῳ.

Καὶ περιδεὴς ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ

πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, κἀπῶθεν τοῦ
ὁποῖου ἠπλούντο τὰ εὐρέα τῆς θαλάσσης
στέρνα, κατέλευκα ὡς ἐκ τῆς πεποιθῆς
χιόνος. Τρόμος κατέλαθεν αὐτόν.

— Θάρρος! ἀνέκραξεν αἰφνης ἀνθρώπος
τις, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγὸς τῶν
σπουδαστῶν, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθην εἰς
τοὺς τόπους τούτους, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ
διέλθω τὰ μέρη ταῦτα, χωρὶς πρῶτον νὰ
ἐξετάσω αὐτὰ καὶ θέλεις σὺ, ἄνθρωπε,
κατὰ πρῶτην φορὰν πᾶτων τὰ μέρη ταῦ-
τα, νὰ διέλθῃ αὐτὰ ἀκινδύνως;

— Πῶς! λοιπὸν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ,
καθ' ἣν ἀνῆλθε τὸ ὄρος τοῦτο ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος;

— Ναί, κύριε! Καὶ θὰ ἔπαιον ἀπὸ τὸν
κρημνὸν τοῦτον εἰς τὴν *Παρωμένην* *Θά-
λασσαν*.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν!... Ὡ! δυστυχία
μου! δυστυχία μου! ἐχάθην, ἀνέκραξεν ὁ
δυστυχὴς ἔμπορος.

ΙΑ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ Βιλελμίνη καὶ ὁ σύζυγός τῆς, ἀπο-
λέσαντες τὴν περιουσίαν των, κατοικοῦσιν
ἤδη τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν τοῦ Μουφόρτ,
πλησίον τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἔτι ἡ γηραιὰ
καὶ πυκνόφυλλος καστανέα.

Ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος, καθ' ὃ κατῴ-
κουν τὴν οἰκίαν ἐκείνην, αἱ δύο αὐταὶ ὑ-
πάρξεις ἐδοκίμασαν τὰς στερήσεις ἐκείνας,
τὰς ὁποίας μόνον ἡ παντελής ἐνδεῖα γνω-
ρίζει.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μάξιμος
ἐπανῆλθε καὶ μετὰ ἑξ μηνῶν ἐνυμφεύθη
τὴν Γαβριέλλαν.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγγειλε
μειδίῳσα τῷ συζύγῳ τῆς ὅτι ἦτο μήτηρ
καὶ ἐξίτηι παρ' αὐτοῦ δῶρόν τι.

— Ἀγαπητὴ μου Γαβριέλλα, εἶπεν ὁ
Μάξιμος περιπτυσσόμενος αὐτήν, τί θέλεις
νὰ σοὶ δώσω; Εἰπέ μοι.

— Φίλε μου, ἐνθυμεῖσαι τί σοὶ ἔλεγον
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ τελευταίου σου
ταξιδίου;

— Ὅχι, Γαβριέλλα, τὸ ἐλησμόνησα.

— Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι θὰ ἤμεθα εὐ-
τυχεῖς, σὺ μὲν συγχωρῶν τοὺς ἐχθρούς σου,
ἐγὼ δὲ ἀγαπῶσά σε.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἐγὼ μὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶμαι
εὐτυχής· ἀλλὰ σὺ εἶσαι εὐτυχής; ἐσυγ-
χώρησες τοὺς ἐχθρούς σου;

— Ὡ θησαυρὲ γενναιότητος! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Μάξιμος περιπτύσσων εἰς τὰς ἀγκά-
λας του τὴν Γαβριέλλαν. Ὡ ψυχὴ τρυφερὰ
καὶ περιπαθὴς! Ὡ γενναία καὶ ἀπαρά-
μιλλε σύζυγε, ἦτις, ἐνῷ σὺ εἶσαι εὐτυχής,

λυπεῖσαι διὰ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, μυ-
ριακίς σ' εὐλογῶ, διότι ἐμάντευσας τὰς
βρασάνους τῆς καρδίας μου, αἵτινες με κα-
θιστῶσι δυστυχῇ! Ναί· ἔχεις δίκαιον,

πρέπει ἀπ᾿ ἐξ παντὸς νὰ συγχωρῇσιν
τοὺς ἐχθρούς μου. Ἀλλὰ ποῖους ἐχθρούς
μου; Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μέχρι τοῦδε
ἐθεώρουν ἐχθρούς μου, ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους
μέχρι τοῦδε ἐμίσων, ἐνεκα παραπτωμάτων

τῶν προγόνων των, ἀρκούντως ἤδη ὑπέ-
φερον!... Ὡ πάτερ μου! πάτερ μου!
καὶ σὺ, ὅστις, μετὰ περιπετειῶν καὶ πα-
λυδύων βίον, εὐρίσκειαι ἤδη εἰς τοὺς
κόλπους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνεις τῶν
τέρψεων τοῦ παραδείσου, καὶ σὺ θὰ συγ-
χωρήσῃς βεβαίως τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς!

Ὡ! ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἐλθέ μετ'
ἐμοῦ, ὅπως ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τούτους, τοὺς ὁποίους σὺ ὀνομάζεις ἐχ-
θρούς μου, ὅτι τοὺς ἐσυγχώρησα πλέον.

Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Γαβριέ-
λης καὶ τοῦ Ὁσσιανῶ, ὁρμᾷ ἐκτὸς τῆς
οἰκίας καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν γηραιὰν
καστανέα, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας ἀνα-
παύονται οἱ δύο σύζυγοι, κεκμηκότες ἐκ
τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κόπου. Οἱ δυστυ-
χεῖς! εἰργάζοντο ὅπως ἀποζήσωσιν!

— Εἶμαι, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μάξιμος, ὁ
ἐκτελεστής τῆς διαθήκης τοῦ εἰς τὸ *Πα-
ρωμένον* Ὀρος ὁδηγοῦ σὰς καί, ἐξ ὀνόμα-
τος αὐτοῦ, σὰς φέρω τὴν περιουσίαν σας.

Ὁ δυστυχής! δὲν ἐτόλμη νὰ εἴπῃ ὅτι
αὐτὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ ὁδηγός των!

— Σὺ, Μάξιμε! ἀνέκραξεν ἡ Βιλελμίνη.
Καὶ πῶς ἤξειρεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι σὺ
εἶσαι τόσῳ τίμιος, ὥστε ν' ἀποταθῇ εἰς σέ;

— Ὑποθέτατε ὅτι ἦτο ἐμπνευσις ἀγ-
γέλου, κατὰ βῆμα ἐξ οὐρανοῦ, ἀπῆντη-
σεν ὁ Μάξιμος, προσελθὼν τὸ βλέμμα του
ἐπὶ τῆς Γαβριέλλης.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε θαῦμα! ὑπέλαβεν
ἐξ ἁλλος ἐκ χαρᾶς ὁ ἔμπορος.

Ἡ Γαβριέλλα καὶ ὁ Μάξιμος ἔζησαν
βίον εὐτυχῇ καὶ μακαρίον, συνδεθέντες δι'
ἀρρήκτου καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας μετὰ τῆς
Βιλελμίνης καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

**

Βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν θὰ ὑ-
πῆρχον αἰώνια μίσση, ἂν ἀνεγνωρίζομεν τὰ
λάθη μας καὶ ἀπεδίδομεν τὸ δίκαιον εἰς
τοὺς ὁμοίους μας. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ
μεταβάλῃ τὸν κόσμον τοῦτον εἰς παράδει-
σον; Φεῦ! εἰς τὸν ἀτέρμονα καὶ πολυκύ-
μαντον τοῦτον κόσμον ὁμοιάζομεν πρὸς τὰ
μικρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀθῶα πτηνὰ, ἅτινα, κα-
ταδικωμένα ὑπὸ σαρκοβόρων ὀρνέων, ὅπως
ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον, ἀνίπτανται εἰς
τὰ ὕψη τοῦ αἵθερος, ἀλλὰ, φεῦ! μὴ δυνά-
μενα νὰ ἀνθεξῶσιν, ἐπαναπίπτουσι νεκρὰ
ἐπὶ τῆς γῆς!

**Τ

ΤΕΛΟΣ

Λήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν
τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυ-
μοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι
καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστεί-
λωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτε-
ται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προ-
πληρῶσονται.

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-
φεῖον των *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμε-
νὰν λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ
τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-
σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.